

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **RAMI CZ s.r.o.**

sídlem Freiwaldova 1007/2, Praha 4

zastoupena Mgr. Tomášem Cimbotou, advokátem

sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2016, č. j. 10074/16/5100-41454-711335,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně I. stupně“) ze dne 25. 8. 2015, č. j. 5757475/15/2011-52522-108940, jímž byl žalobkyni předspsán úrok

z posečkané doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2010 ve výši 9 582 Kč. Žalobkyně napadené rozhodnutí považuje za nezákonné zejména proto, že úrok nebyl předepsán bezodkladně po skončení posečkání. Navíc jí již dříve byl vrácen daňový přeplatek, k čemuž by dle žalobkyně nemohlo dojít, pokud by správce daně nedospěl k závěru, že žalobkyně nemá žádné daňové nedoplatky.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně v odvolání proti platebnímu výměru uplatnila řadu námitek týkající se zákonnosti samotného doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2010, avšak těmito námitkami se v řízení o předepsání úroku z posečkané daně nelze zabývat. Skutečnost, že zákonné podmínky pro předepsání úroku byly splněny, žalovaný považoval za nespornou.

3. Jediná odvolací námitka, která by potenciálně mohla účinně zpochybnit zákonnost předepsání úroku, se podle žalovaného týkala bezodkladnosti jeho předepsání. Podle § 157 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, (dále jen „daňový řád“) má totiž správce daně úrok předepsat bezodkladně po skončení posečkání. V nyní projednávané věci však posečkání skončilo již v roce 2014, ale úrok byl bez zjevného důvodu předepsán až v srpnu 2015. Tato skutečnost ale sama o sobě k nezákonnosti platebního výměru vést nemůže, neboť zákon žádnou lhůtu pro předepsání úroku, s níž by byl spojen konkrétní právní následek, nestanoví. Pokud měla žalobkyně za to, že správce daně I. stupně nepostupuje při předepsání úroku bezodkladně, mohla se bránit prostředky k ochraně proti nečinnosti.

III. Žaloba

4. Žalobkyně především poukázala na skutečnost, že se proti doměření daně z přidané hodnoty za únor 2010 bránila žalobou ve správním soudnictví. V době podání žaloby byl vydán rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2016 ve věci sp. zn. 9 Af 9/2014, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na uvedenou daň; žalobkyni však dosud nebylo doručeno písemné vyhotovení tohoto rozsudku, který tak nebyl pravomocný. Žalobkyně pro každý případ setrvala na názoru, že samotné doměření daně bylo nezákonné.

5. Dále žalobkyně uvedla, že předepsání úroku z posečkání bylo taktéž nezákonné, a to z následujících důvodů. Zaprvé byl žalobkyni poté, co uhradila doměřenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2010, vrácen přeplatek, k čemuž by nemohlo dojít, pokud by správce daně evidoval dluh žalobkyně na úroku z posečkané daně. Zadruhé nebyla splněna podmínka § 157 odst. 3 daňového řádu, neboť úrok nebyl předepsán bezodkladně po skončení posečkání. Zatřetí žalobkyně uvedla, že měl správce daně postupovat podle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, neboť s ohledem na judikaturní vývoj mohl očekávat, že rozhodnutí o doměření daně za zdaňovací období únor 2010 bude zrušeno.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že předmětem posouzení v nyní projednávané věci je pouze předepsání úroku z posečkané daně, nikoliv zákonnost samotného doměření daně. Skutečnost, že byl žalobkyni před předepsáním úroku vrácen přeplatek, není pro posouzení věci rozhodná, neboť v té době úrok z posečkané daně ještě nebyl splatný, a tedy nemohl být správcem daně vůči přeplatku započten. K otázce bezodkladnosti předepsání úroku žalovaný zopakoval, že prodleva při vydání platebního

výměru nevede k jeho nezákonnosti. Ani žalobní bod týkající se ustanovení § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu nemůže být důvodný, neboť i kdyby toto ustanovení aplikováno být mělo, musel by být úrok nejprve předepsán. Závěrem žalovaný zdůraznil, že po vydání napadeného rozhodnutí sice správní soud zrušil rozhodnutí, jímž byla žalobkyni pravomocně vyměřena daň za zdaňovací období únor 2010, přičemž úrok z posečkané daně jako příslušenství sdílí osud daně, avšak to nic nemění na zákonnosti napadeného rozhodnutí v době jeho vydání.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

8. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně po poučení soudem nevyslovila nesouhlas.

9. Žaloba není důvodná.

10. Zaprvé je třeba uvést, že předmětem posouzení soudu může být pouze zákonnost předepsání úroku z posečkané daně, nikoliv původního doměření posečkané daně. Rozhodnutí žalovaného o pravomocném doměření posečkané daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2010 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2016, č. j. 9 Af 9/2014 - 81, který nabyl právní moci dne 13. 4. 2016 (kasační stížnost žalovaného proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 102/2016 - 34). Je zjevné, že jelikož příslušenství daně podle § 2 odst. 5 věty druhé daňového řádu sdílí osud daně, vedlo uvedené rozhodnutí soudu k vrácení předepsaného úroku z posečkané daně žalobkyni.

11. I přesto platí, že předmětem nynějšího soudního řízení je stále existující napadené rozhodnutí žalovaného, jímž byl úrok z posečkané daně pravomocně předepsán. Zákonnost tohoto rozhodnutí soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. posuzuje podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 7. 3. 2016, tedy před vydáním rozsudku městského soudu č. j. 9 Af 9/2014 - 81. V době napadeného rozhodnutí tedy byla posečkaná daň pravomocně doměřena, a následné zrušení rozhodnutí o doměření proto soud v nyní projednávané věci nemůže vzít v úvahu.

12. Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítala, že pokud jí byl správcem daně po skončení posečkaní daně vrácen daňový přeplatek, znamená to, že vůči ní správce daně nemohl evidovat žádný daňový nedoplatek, a proto nebylo možné jí následně předepsat úrok z posečkané daně. Podle § 154 odst. 2 daňového řádu správce daně skutečně přeplatek přednostně použije na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu. Podle § 153 odst. 1 daňového řádu se však nedoplatkem rozumí pouze částka daně, která není uhrazena *po splatnosti*; daní se přitom podle § 2 odst. 4 daňového řádu rozumí i příslušenství daně, jímž jsou podle § 2 odst. 5 daňového řádu i úroky.

13. Podle § 157 odst. 4 daňového řádu je úrok z posečkané daně splatný do třiceti dnů od doručení platebního výměru. Je tedy zřejmé, že předtím, než byl žalobkyni vydán

platební výměr na úrok z posečkané daně, tento úrok nemohl být splatný, a nemohlo se proto jednat ani o nedoplatek, na který měl být přednostně použit daňový přeplatek. Přesvědčení žalobkyně, že si správce daně vrácením přeplatku uzavřel cestu k následnému předepsání úroku z posečkané daně, tedy ve světle relevantních ustanovení daňového řádu neobstojí.

14. Zadruhé žalobkyně namítla, že bylo při stanovení přeplatku porušeno ustanovení § 157 odst. 3 věty první daňového řádu, podle kterého má být platební výměr o předpisu úroku z posečkané daně vydán „bezodkladně po skončení posečkání“. Tuto lhůtu však nelze zaměňovat s prekluzivní lhůtou pro stanovení daně. Lhůta *bezodkladně* představuje pouze pořádkovou lhůtu srovnatelnou s obecnou lhůtou pro vydání rozhodnutí „bezodkladně poté, co došlo ke shromáždění podkladů potřebných pro rozhodnutí“ podle § 38 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Pokud je platební výměr vydán po uplynutí takové lhůty, jedná se sice o vadný postup správce daně, ale nikoliv o vadu řízení, která by mohla způsobit nezákonnost samotného rozhodnutí; proti překročení takové lhůty se lze bránit jen před vydáním rozhodnutí, a to podnětem k ochraně proti nečinnosti podle § 38 daňového řádu, potažmo podáním žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. Skutečnost, že překročení pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí nevede k nezákonnosti vydaného rozhodnutí, vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2005, č. j. 6 Azs 283/2004 - 80; ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 As 44/2007 - 60; ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151; či ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 Ans 11/2013 - 51, bod 9). Ačkoliv tedy v nyní projednávané věci bylo mezi účastníky nesporné, že správce daně I. stupně platební výměr na úrok z posečkané daně nevydal bezodkladně po skončení posečkání, nevede toto zjištění k závěru o nezákonnosti předepsání úroku.

15. Jelikož je úrok z posečkané částky daně příslušenstvím, sleduje podle § 2 odst. 5 věty druhé daňového řádu osud daně. To znamená, že byla-li posečkaná daň doměřena před uplynutím prekluzivních lhůt pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu, o čemž v nyní projednávané věci není sporu, vznikla žalobkyni povinnost platit z ní úrok. Úrok se platebním výměrem nestanovuje, ale pouze předepisuje, neboť jeho výše je zjistitelná prostým matematickým výpočtem a odvíjí se od výše doměřené daně. Proto není třeba, aby zákon stanovil zvláštní prekluzivní lhůtu pro stanovení penále. Zároveň pochopitelně platí, že pravomoc správce daně předepsat úrok a jiné příslušenství daně není neomezená, ale váže se na lhůtu pro placení daně podle § 160 daňového řádu (srov. přiměřeně závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 - 265, č. 2317/2011 Sb. NSS). Tato lhůta však v nyní projednávané věci před předepsáním úroku taktéž neuplynula.

16. Konečně se soud zabýval žalobním bodem, v němž žalobkyně tvrdila, že měl správce daně postupovat podle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu a z úřední povinnosti povolit posečkání úhrady úroku z posečkané daně, neboť mu v důsledku vývoje judikatury mělo být zřejmé, že povinnost uhradit daň žalobkyni pravděpodobně zanikne v důsledku zásahu správního soudu. Jak ovšem správně upozornil žalovaný, tento žalobní bod se s předmětem nyní projednávané věci míjí. Podle § 156 odst. 4 daňového řádu lze totiž posečkání povolit nejdříve ode dne splatnosti daně, kterým je však v případě úroku podle § 157 odst. 4 daňového řádu třicátý den ode dne doručení platebního výměru, kterým je úrok předepsán. I kdyby tedy žalobkyně měla pravdu v tom, že byly splněny důvody pro povolení posečkání úroku z posečkané daně, bylo by možno se ho domáhat až po vydání platebního výměru předepisujícího úrok. Samotný platební výměr, který žalobkyně

napadá v nyní projednávané věci, tedy nemůže být nezákonný z důvodu, pro který by po jeho vydání mělo být povoleno posečkání.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně v nyní projednávané věci úspěch neměla a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly; proto právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu